

РЕШЕНИЕ

№ 2989

гр. София, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 20.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2231** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по отделени материали с Определение от 28.02.2023г. от адм. дело № 895/2023г. по описа на АССГ по жалба от Г. К. Г. с постоянен адрес- [населено място], [улица], Столична община, за обявяване нищожност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3953/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – Ц. В. В., с която на основание чл. 171, т. 2А б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е нищожна, поради липса на волеизявление. Посочва, че са налице две заповеди за ПАМ с напълно идентичен номер № 3953/02.10.2022 г., издадени от различни лица, с които се налагат различни мерки, което въвежда в заблуда кое е длъжностното лице, издател на заповедта, както и че не е ясно коя е наложената ПАМ със Заповед № 3953/02.10.2022г. Отделно посочва, че с процесната заповед се налага прекратяване на вече прекратена с друга заповед регистрация, което се явява невъзможно. Моли съда да провъзгласи оспоредния акт за нищожен.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Представена е по делото моба от процесуален представител – адв. А. И., с която се поддържа

жалбата и изтъква, че процесната заповед е нищожна като издадена от некомпетентен орган. Претендират се направените разноски, за които представя списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ - СДВР Ц. В. В. в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура - редовно в съдебно заседание не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 02.10.2022г. в [населено място],[жк]по [улица]Г. К. Г. управлявал лек автомобил „Порше К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел в посока от [улица]към [улица]. Около 03:30 автомобилът, управляван от Г., бил спрян за полицейска проверка от служители на ОПП-СДВР и бил изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drug Test 5000” с № ARMF 0097, който отчетел бил положителен за употреба на кокаин. На Г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 601397/02.10.2022г. и му бил издаден талон за медицинско изследване № 0009771. Г. бил съпроводен до ВМА - С., където дал кръв и урина за изследване.

С протокол рег. № И-9080/02.11.2022 г. на Специализирана химическотоксикологична лаборатория към ВМА - С., в кръвта и урината на Г. К. Г. е посочено, че не е било установено наличие на наркотични вещества.

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение е издадена на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3953/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – Ц. В. В., с която на основание чл. 171, т. 2А б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

По делото е представена още Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3953/02.10.2022г. /лист 27/, издадена от мл. Автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д., с която на основание чл. 171, т. 2А б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] за срок „не повече от 18 месеца“.

С постановление за прекратяване на наказателно производство от 14.11.2022 г. на СРП е прекратено наказателно производство по досъдебно производство № 226 ЗМК 1681/2022 Г. по описа на 02 РУ-СДВР, пр. пр. № 33664/2022 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл 343б, ал. 3 от НК.

По делото с писмо от 17.03.2023 г. са представени писмени доказателства под описа от Заместник – началник на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая със Заповед № 513з-772/28.01.2019 г. /лист 51/ директорът на СДВР е преназначил Ц. В. В. на длъжност младши автоконтрольор I степен в 01 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ а 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия към отдел „Пътна полиция“ при СДВР и съответно не е „ръководител“ на служба за контрол, по смисъла на чл. 172 от ЗДвП. В случая обаче липсва представена заповед, с която директорът на СДВР е делегирал правомощията си по налагане на ПАМ по чл. 171, т.1 от ЗДвП и на полицейски органи в отдел "ПП" –СДВР. С Разпореждане от 09.03.2023г. съдът е задължил ответника да представи цялата административна преписка, изрично му е указал да представи писмени доказателства за компетентността на органа, издал процесната заповед. Разпореждането е връчено на ответната страна на 14.03.2023г., но такива доказателства не са представени.

Ето защо съдът приема, че по делото остана недоказано, че заповедта е издадена от компетентен орган и в този смисъл следва да се приеме за нищожна.

Следователно, по делото не е доказано по несъмнен начин, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид и процесният административен акт е издаден при липса на материална компетентност за това, което се явява основание по чл. 146, т. 1 от АПК за обявяване на процесната заповед за нищожна.

На жалбоподателя следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 10 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

Претендирано е от адв.И. адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.2 във връзка с ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/, като с молба от 19.04.2023г. е представено пълномощно, в което изрично е посочено, че упълномощаването е извършено при условията на чл.38 ал.1 т.2 от ЗА. В тази връзка и като съобрази, че делото не е с фактическа и правна сложност и е проведено само едно съдебно заседание, в полза на адв.И. следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 500 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3953/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – Ц. В. В., с която на основание чл. 171, т. 2А б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Г. К. Г. с постоянен адрес- [населено място], [улица], Столична община, сумата от 10 (десет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА СДВР основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата, да заплати на адвокат А. И. И. от САК, разноски в размер на 500 /петстотин/ лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: